

Ապագան Ամերիկայի համար և 2020 թ. հուլիսի 18 — Թիվ երկու

Ուղերձը ուտելը

Jeff Pippenger

2023-08-24

Փորձության ժամանակաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ տրվում է մի հրաման՝ «չկնքել այս գրքի մարգարեության խոսքերը»:

Եվ ասաց ինձ. «Մի՛ կնքիր այս գրքի մարգարեության խոսքերը, որովհետև ժամանակը մոտ է: Անարդարություն գործողը թող դեռ անարդարություն գործի, և պիղծը թող դեռ պղծվի, և արդարը թող դեռ արդարություն գործի, և սուրբը թող դեռ սրբանա»: Հայտնություն 22:10, 11:

Հայտնության հինգերորդ գլխում Հայր Աստված նստած է Իր գահի վրա, և Իր ձեռքում ունի մի գիրք, որ կնքված է յոթ կնիքներով:

Եվ ես տեսայ աթոռի վրա նստողի աջ ձեռքում մի գիրք՝ ներսից և դրսից գրված, կնքված յոթ կնիքներով: Հայտնություն 5:1:

Քանի որ առաջին համարից սկսվող պատումը շարունակվում է մինչև յոթերորդ գլուխը, մենք տեսնում ենք, որ Հիսուսը, որ ներկայացված է որպես Հուդայի ցեղից առյուծը, Նա է, որ վերցնում է գիրքը Իր Հոր ձեռքից և սկսում է հաջորդաբար բացել կնիքները: Երբ Նա բացում է վեցերորդ կնիքը և ներկայացնում կնիքով խորհրդանշված պատգամը, վեցերորդ գլուխն ավարտվում է: Այն ավարտվում է մի հարցով, որը տանում է դեպի յոթերորդ գլուխը, որտեղ մենք գտնում ենք վեցերորդ գլխի վերջին համարում բարձրացված հարցի պատասխանը:

Որովհետև եկել է Նրա բարկության մեծ օրը, և ո՞վ պիտի կարողանա կանգնել: Հայտնություն 6:17:

Յոթերորդ գլուխը ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարը և «մեծ բազմությունը»: Այն բանից հետո, երբ յոթերորդ գլխում Աստծո ժողովուրդը ներկայացվում է, ապա մենք տեսնում ենք, որ կնիքներից յոթերորդն ու վերջինը հանվում է: Հայտնության գրքում կնքված միակ մյուս մարգարեությունը տասներորդ գլխի յոթ որոտներն են: Պարզ միտքն այն է, որ Հայտնության գրքում միակ մարգարեությունը, որ կնքված է և կարող է բացվել մինչև փորձության ժամանակի փակվելը, «յոթ որոտներն» են:

Տարիներ շարունակ, եթե ոչ տասնամյակներ, Future for America-ն պարզորոշ նույնացրել է, թե ինչ են ներկայացնում «յոթ որոտները»: «Յոթ որոտները» ներկայացնում են Միլլերիտական շարժման պատմությունը՝ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը: Քույր Ուայթը հաստատում է այս փաստը

և հավելում, որ «յոթ որոտները» նաև ներկայացնում են «ապագա իրադարձություններ, որոնք պիտի բացահայտվեն իրենց կարգով»: Այս փաստերի մանրամասն ներկայացումը կարելի է գտնել Habakkuk's Tables-ում՝ բոլոր նրանց համար, ովքեր անձանորթ են այս մարգարեական իրողություններին:

Անցյալում ներկայացված յոթ որոտների վերաբերյալ ճշմարտությունը դեռևս ճշմարտություն է, սակայն այս տարվա օգոստոսից ի վեր Տերը Իր ձեռքը հեռացրել է այս թեմաներից, և առավել խոր հասկացողություն է հայտնվել: Մենք կսկսենք Հայտնության տասներորդ գլխից, ապա կքննենք Քույր Ուայթի մեկնաբանությունը այդ գլխի վերաբերյալ: Նախքան դա անելը, մենք պետք է նույնացնենք երկու կետ, որոնք առնչություն չունեն յոթ որոտների քննության հետ:

Առաջին կետն այն է, որ այժմ բացված յոթ որոտների ճշմարտության նույնականացումը պահանջում է ճշմարտության մի քանի գծեր, որպեսզի իր տեղում դրվի այն ամենը, ինչ ներկայացնում են յոթ որոտները: Ահա այստեղ, աղոթում եմ, սրբերի համբերությունն է: Սրա հետ կապված երկրորդ կետն այն է, որ այս հոդվածների ձայնային ներկայացումը պատրաստող ծրագիրը սահմանափակում ունի այն ժամանակի քանակի առումով, որի ընթացքում կարող է կարդալ և հնչեցնել: Հոդվածներից յուրաքանչյուրն անհրաժեշտ է, որ տեղավորվի այդ ժամանակահատվածի մեջ: Այս ուսումնասիրության հենց սկզբից ձեզ տեղեկացնում եմ, որ յոթ որոտներով ներկայացված ճշմարտությունը հաստատելու համար կպահանջվեն մի քանի հոդվածներ: Այժմ՝ տասներորդ գլուխը:

Եվ ես տեսա մի այլ հզոր հրեշտակ, որ երկնքից էր իջնում՝ ամպով զգեստավորված. և նրա գլխի վրա ծիածան կար, և նրա դեմքը՝ ինչպես արեգակը, և նրա ոտքերը՝ ինչպես կրակի այրուներ. և նա իր ձեռքում ուներ մի փոքրիկ բաց գիրք. և իր աջ ոտքը դրեց ծովի վրա, իսկ ձախը՝ երկրի վրա, և աղաղակեց բարձր ձայնով, ինչպես առյուծն է մոնչում. և երբ նա աղաղակեց, յոթ որոտներն արտաբերեցին իրենց ձայները: Եվ երբ յոթ որոտներն արտաբերեցին իրենց ձայները, ես պատրաստվում էի գրել. և երկնքից մի ձայն լսեցի, որ ինձ ասում էր. «Կնքի՛ր այն բաները, որ յոթ որոտներն արտաբերեցին, և մի՛ գրիր դրանք»: Եվ այն հրեշտակը, որին ես տեսա կանգնած ծովի վրա և երկրի վրա, իր ձեռքը բարձրացրեց դեպի երկինք և երդվեց Նրանով, որ կենդանի է հավիտյանս հավիտենից, Ով ստեղծեց երկինքը և այն ամենը, ինչ նրա մեջ է, և երկիրը և այն ամենը, ինչ նրա մեջ է, և ծովը և այն ամենը, ինչ նրա մեջ է, թե այլևս ժամանակ չի լինելու: Բայց յոթերորդ հրեշտակի ձայնի օրերում, երբ նա սկսի փող հնչեցնել, Աստծու խորհուրդը պիտի կատարվի, ինչպես Նա ավետել է Իր ծառաներին՝ մարգարեներին: Եվ այն ձայնը, որ ես լսել էի երկնքից, դարձյալ խոսեց ինձ հետ և ասաց. «Գնա՛, առ փոքրիկ գիրքը, որ բաց է այն հրեշտակի ձեռքում, որը կանգնած է ծովի վրա և երկրի վրա»: Եվ ես գնացի հրեշտակի մոտ և ասացի նրան. «Տո՛ւր ինձ փոքրիկ գիրքը»: Եվ նա ասաց ինձ. «Առ և կե՛ր այն. և այն դառնություն պիտի պատճառի քո որովայնին, բայց քո բերանում քաղցր պիտի լինի մեղրի պես»: Եվ ես փոքրիկ գիրքը առա հրեշտակի ձեռքից և կերա այն. և իմ բերանում այն քաղցր էր մեղրի պես. և հենց որ կերա այն, իմ որովայնը դառնացավ: Եվ նա ասաց ինձ. «Դու պիտի դարձյալ մարգարեանաս շատ ժողովուրդների, ազգերի, լեզուների և թագավորների առաջ»: Հայտնություն 10:1–11:

Տասներորդ գլխի վերաբերյալ մեկնաբանելով՝ Քույր Ուայթը նշում է.

«Հզոր հրեշտակը, որ խրատեց Հովհաննեսին, ոչ այլ ոք էր, քան Հիսուս Քրիստոսը: Իր աջ ոտքը ծովի վրա, իսկ ձախը՝ ցամաքի վրա դնելը ցույց է տալիս այն դերը, որ Նա կատարում է Մատանայի հետ մեծ պայքարի եզրափակիչ տեսարաններում: Այս դիրքը նշանավորում է Նրա գերագույն գործությունն ու իշխանությունը ամբողջ երկրի վրա: Այդ պայքարը դարից դար ավելի է սաստկացել և դարձել ավելի վճռական, և այդպես էլ պիտի շարունակվի մինչև վերջին տեսարանները, երբ խավարի ուժերի հմուտ գործունեությունը կհասնի իր գագաթնակետին: Մատանան, միացած չար մարդկանց հետ, կմոլորեցնի ամբողջ աշխարհը և այն եկեղեցիներին, որոնք չեն ընդունում ճշմարտության սերը: Բայց հզոր հրեշտակը պահանջում է ուշադրություն: Նա բարձրաձայն աղաղակում է: Նա պիտի ցույց տա Իր ձայնի գործությունն ու իշխանությունը նրանց, ովքեր միացել են Մատանային՝ ճշմարտությանը հակառակվելու համար:»

«Այն բանից հետո, երբ այս յոթ որոտները հնչեցրին իրենց ձայները, Հովհաննեսին, ինչպես Դանիելին՝ փոքրիկ գրքի վերաբերյալ, տրվում է այս պատվերը. «Կնիք արա այն բաները, որ յոթ որոտները արտասանեցին»: Սրանք վերաբերում են ապագա իրադարձություններին, որոնք պիտի հայտնվեն իրենց հերթին: Դանիելը պիտի կանգնի իր բաժնի մեջ օրերի վախճանին: Հովհաննեսը տեսնում է փոքրիկ գիրքը՝ չկնքված: Այն ժամանակ Դանիելի մարգարեությունները իրենց պատշաճ տեղն ունեն աշխարհին տրվելիք առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների պատգամների մեջ: Փոքրիկ գրքի կնքի բացվելը ժամանակի վերաբերյալ պատգամն էր»:

«Դանիելի և Հայտնության գրքերը մեկ են: Մեկը մարգարեություն է, մյուսը՝ հայտնություն. մեկը կնքված գիրք է, մյուսը՝ բացված գիրք: Հովհաննեսը լսեց այն խորհուրդները, որոտները հնչեցրին, բայց նրան հրամայվեց դրանք չգրել»:

«Յովհաննեսին տրված այն հատուկ լույսը, որ արտահայտվեց յոթ որոտներում, այն իրադարձությունների նկարագրությունն էր, որոնք պիտի տեղի ունենային առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատգամների ընթացքում: Ժողովրդի համար լավագույնը չէր իմանալ այս բաները, որովհետև նրանց հավատը անպայման պետք է փորձվեր: Աստծո կարգադրությամբ պիտի հռչակվեին առավել զարմանալի և առաջադեմ ճշմարտություններ: Առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատգամները պիտի հռչակվեին, բայց մինչև այդ պատգամները կատարեին իրենց առանձնահատուկ գործը, այլևս ոչ մի հավելյալ լույս չպիտի հայտնվեր: Սա ներկայացված է այն հրեշտակով, որ կանգնած էր մի ոտքով ծովի վրա և ամենայն հանդիսավոր երդմամբ հայտարարում էր, որ ժամանակ այլևս չպիտի լինի»: The Seventh-day Adventist Bible Commentary, հատոր 7, 971:

1840 թվականի օգոստոսի 11-ին իջած «հզոր հրեշտակը» Քրիստոսն էր, և Նրա ձեռքում մի պատգամ էր, որը Հովհաննեսին ասվեց ուտել: Այն, ինչ Հովհաննեսը կերավ, պատգամ էր, սակայն դա հստակորեն մի պատգամ էր, որ պետք է տարվեր Աստծո ժողովրդին, և ոչ թե աշխարհին: Կարևոր է ճանաչել, թե հատվածում ով է նպատակային լսարանը, որովհետև թեև Քրիստոսը իջավ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին՝

նշանավորելով առաջին հրեշտակի պատգամի զորացումն ու դրանով իսկ ցույց տալով, թե երբ առաջին հրեշտակի պատգամը պետք է հասցվեր ամբողջ աշխարհին, այն փոքրիկ գիրքը, որ Հովհաննեսը պետք է ուտեր, ցույց է տալիս, թե երբ բողոքականությունը բողոքականության թիկնոցը հանձնեց միլլերականներին: Երբ Քրիստոսը իջավ փոքրիկ գրքով, Նա վերջ էր դնում Իր ուխտական հարաբերությանը անապատից եկեղեցու հետ և միաժամանակ միլլերական ժողովրդին ճանաչում էր որպես Իր նոր ընտրյալ ուխտական ժողովուրդը: Միլլերականները մի ժողովուրդ էին, որոնք նախկինում Աստծո ժողովուրդը չէին եղել: Մարգարեները երբեք չեն հակասում միմյանց:

Եվ նա ասաց ինձ. «Մարդու որդի՛, կանգնիր քո ոտքերի վրա, և Ես կխոսեմ քեզ հետ»: Եվ Հոգին մտավ իմ մեջ, երբ նա խոսում էր ինձ հետ, և ինձ կանգնեցրեց իմ ոտքերի վրա, և ես լսեցի Նրան, որ խոսում էր ինձ հետ: Եվ նա ասաց ինձ. «Մարդու որդի՛, Ես քեզ ուղարկում եմ Իսրայելի որդիների մոտ, ապստամբ մի ազգի մոտ, որ ապստամբել է Իմ դեմ. նրանք և նրանց հայրերը հանցավոր եղան Իմ դեմ մինչև այս իսկ օրը: Որովհետև նրանք լկտի որդիներ են և խստասիրտ: Ես քեզ ուղարկում եմ նրանց մոտ, և դու պիտի ասես նրանց. Այսպես է ասում Տեր Աստվածը: Եվ նրանք, լսեն թե չլսեն, հրաժարվեն թե չհրաժարվեն,— որովհետև նրանք ապստամբ տուն են,— այնուամենայնիվ պիտի իմանան, որ մարգարե է եղել նրանց մեջ: Իսկ դու, մարդու որդի՛, մի՛ վախեցիր նրանցից և մի՛ վախեցիր նրանց խոսքերից, թեև տատասկներ ու փշեր կան քեզ հետ, և դու բնակվում ես կարիճների մեջ. մի՛ վախեցիր նրանց խոսքերից և մի՛ զարհուրիր նրանց դեմքերից, թեև նրանք ապստամբ տուն են: Եվ դու պիտի խոսես նրանց Իմ խոսքերը՝ լսեն թե չլսեն, հրաժարվեն թե չհրաժարվեն, որովհետև նրանք խիստ ապստամբ են: Բայց դու, մարդու որդի՛, լսի՛ր, թե ինչ եմ ասում քեզ. մի՛ եղիր ապստամբ, ինչպես այդ ապստամբ տունը. բաց քո բերանը և կե՛ր այն, ինչ Ես տալիս եմ քեզ»: Եվ երբ նայեցի, ահա մի ձեռք երկարացվեց դեպի ինձ, և ահա նրա մեջ մի գրքի մագաղաթ էր: Եվ նա տարածեց այն իմ առջև, և այն գրված էր ներսից և դրսից, և նրա վրա գրված էին ողբեր, սուգ և վայեր: Եվ նա ասաց ինձ. «Մարդու որդի՛, կե՛ր այն, ինչ գտնում ես. կե՛ր այս մագաղաթը և գնա, խոսիր Իսրայելի տան հետ»: Եվ ես բացեցի իմ բերանը, և նա ինձ կերակրեց այդ մագաղաթով: Եվ նա ասաց ինձ. «Մարդու որդի՛, կերցրու քո որովայնին և լցրու քո ընդերքը այս մագաղաթով, որ Ես տալիս եմ քեզ»: Այն ժամանակ ես կերա այն, և այն իմ բերանում քաղցր էր, ինչպես մեղրը: Եվ նա ասաց ինձ. «Մարդու որդի՛, գնա՛, եկ Իսրայելի տան մոտ և իմ խոսքերով խոսիր նրանց հետ: Որովհետև դու չես ուղարկվել օտար լեզու և դժվարհասկանալի խոսք ունեցող մի ժողովրդի մոտ, այլ Իսրայելի տան մոտ. ոչ էլ օտար լեզու և դժվարհասկանալի խոսք ունեցող շատ ժողովուրդների մոտ, որոնց խոսքերը դու չէիր հասկանա: Անշուշտ, եթե քեզ նրանց մոտ ուղարկած լինեի, նրանք կլսեին քեզ: Բայց Իսրայելի տունը քեզ չի լսի, որովհետև Ինձ չեն լսում. որովհետև Իսրայելի ամբողջ տունը լկտի է և խստասիրտ: Ահա, Ես քո երեսը պինդ եմ դարձրել նրանց երեսների դեմ, և քո ճակատը՝ նրանց ճակատների դեմ: Քո ճակատը Ես կայծքարից ել կարծր եմ դարձրել, ինչպես ադամանդը. մի՛ վախեցիր նրանցից և մի՛ զարհուրիր նրանց դեմքերից, թեև նրանք ապստամբ տուն են»: Եվ դարձյալ ասաց ինձ. «Մարդու որդի՛, Իմ բոլոր խոսքերը, որ պիտի խոսեմ քեզ, ընդունի՛ր քո սրտում և լսի՛ր քո

սկանջներով»: Եզեկիել 2:1–3:10.

Երբ Քրիստոսը իջավ այն փոքրիկ գրքով, որ Հովհաննեսը վերցրեց և կերավ, այն նրա «բերանում մեղրի պես քաղցր էր»: Հայտնություն տվող Հովհաննեսը և Եզեկիելը երկուսն էլ պատգամ են ստանում Քրիստոսի «ձեռքից»: Եզեկիելը, և ուրեմն նաև Հովհաննեսը, պատգամ ունեին հղելու «Բարայելի տան», ոչ թե Բարայելից դուրս եղողներին: Եթե Բարայելից դուրս եղողները լսած լինեին այդ պատգամը, այն կընդունեին, բայց ոչ Բարայելը, որովհետև Բարայելի «ամբողջ տունը» «անամոթ և կարծրասիրտ են»: Բարայելի ամբողջ տունը (ամբողջ տունը) լիովին ապստամբ էր: 1840 թվականին Բարայելը Հայտնության տասներորդ գլխում ներկայացված էր որպես եկեղեցին անապատում: Նրանք լցրել էին իրենց փորձառության ժամանակի բաժակը:

Թեև պատգամը Բարայելի կողմից պիտի չլսվեր, այնուամենայնիվ մարգարեին հրաման տրվեց նրանց հասցնելու փոքր գրքի պատգամը, որպեսզի նրանք պատասխանատվության ենթարկվեն առաջին հրեշտակի լույսը մերժելու համար: Դատաստանի գրքերում նրանք պիտի պատասխանատվության ենթարկվեն՝ հրաժարվելու համար լսել այն «մարգարեի» պատգամը, որ «նրանց մեջ» էր եղել: Մարգարեին մերժելը նշանակում է մերժել այն պատգամը, որ մարգարեին տրվել էր Գաբրիել հրեշտակի կողմից, որն ինքը այդ պատգամը ստացել էր Քրիստոսից, իսկ Քրիստոսը՝ Հորից: Երբ Քրիստոսը փոքր գրքի պատգամը Իր ձեռքում իջավ, դա զուգահեռ էր այն պահին, երբ Սուրբ Հոգին իջավ Նրա մկրտության ժամանակ: Դա նախապատկերվել էր Մովսեսով՝ այրվող մորենու մոտ, և հենց այդ նույն ուղենիշն է, որ առկա է յուրաքանչյուր բարենորոգչական շարժման մեջ:

«Աստծու գործը երկրի վրա, դարից դար, յուրաքանչյուր մեծ բարեփոխման կամ կրոնական շարժման մեջ, ներկայացնում է ապշեցուցիչ նմանություն: Մարդկանց հետ Աստծու վարվեցողության սկզբունքները միշտ նույնն են: Ներկայի կարևոր շարժումները իրենց զուգահեռներն ունեն անցյալի շարժումների մեջ, և նախորդ դարերի եկեղեցու փորձառությունը մեծ արժեք ունեցող դասեր ունի մեր ժամանակի համար»: The Great Controversy, 343.

1840 թվականի օգոստոսի 11-ին օսմանյան գերիշխանության անկումը (որն այն պահին է, երբ Հովհաննեսը և Եզեկիելը կերան Քրիստոսի «ձեռքում» եղած փոքրիկ գիրքը) նշանավորում է առաջին հրեշտակի պատգամի «գորացումը», որը «հասել» էր «վախճանի ժամանակին» 1798 թվականին: Այն «գորացվեց» միլլերիտների գլխավոր մարգարեական կանոնի հաստատմամբ՝ օրը տարվա փոխարեն սկզբունքով: Այնուհետև Քրիստոսը սկսեց կանգնեցնել միլլերիտական տաճարի հիմքը, ինչպես Նա արել էր Իր մկրտության ժամանակ:

«Նախանայելի տատանվող հավատը այժմ գորացավ, և նա պատասխանեց ու ասաց. «Ռաբբի՛, Դու Աստծո Որդին ես, Դու Բարայելի Թագավորն ես»: Հիսուսը պատասխանեց ու ասաց նրան. «Քանի որ քեզ ասացի, թե քեզ տեսա թզնու տակ, հավատո՞ւմ ես: Սրանցից առավել բաներ պիտի տեսնես»: Եվ ասում է նրան. «Ճշմարիտ, ճշմարիտ ասում եմ ձեզ, այսուհետև պիտի տեսնեք երկինքը բացված, և Աստծո հրեշտակներին՝ բարձրանալիս ու իջնելիս Մարդու Որդու վրա»»:

«Այս առաջին մի քանի աշակերտների միջոցով քրիստոնեական եկեղեցու հիմքը դրվում էր անհատական ջանքերի շնորհիվ: Հովհաննեսը նախ իր աշակերտներից երկուսին ուղղեց դեպի Քրիստոսը: Ապա նրանցից մեկը գտնում է իր եղբորը և նրան բերում Քրիստոսի մոտ: Այնուհետև Նա կանչում է Փիլիպպոսին՝ հետևելու Իրեն, և նա գնում է Նաթանայելին փնտրելու»: Մարգարեության Հոգի, հատոր 2, 66:

Երբ Քրիստոսը 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին իջավ՝ Իր ձեռքում բաց փոքրիկ գիրքը ունենալով, դա նախապատկերված էր Քրիստոսի երկրային պատմության բարեփոխչական շարժման մեջ, որովհետև ամեն մի բարեփոխչական շարժում ունի նույնական ճանապարհային նշանները: Մովսեսը և այն բարեփոխչական շարժումը, որ նա առաջնորդեց, ունեին նույն ճանապարհային նշանը: Մովսեսի փորձառությունը վառվող մորենու մոտ նախապատկերում էր Սուրբ Հոգու իջնելը Քրիստոսի մկրտության ժամանակ, ինչը, իր հերթին, նախապատկերում էր 1840 թվականը, որն էլ, իր հերթին, նախապատկերում է 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը, երբ Հայտնություն տասնութի հզոր հրեշտակն իջավ:

Առաջին հրեշտակի պատգամի «գալուստը», և երկրորդ հրեշտակի պատգամի «գալուստը», ինչպես նաև երրորդ հրեշտակի պատգամի «գալուստը» բոլորը ներկայացված են հրեշտակներով: Առաջին հրեշտակն իր ձեռքում մի փոքրիկ գիրք ունի, երկրորդն իր ձեռքում ուներ մի գրություն, իսկ երրորդն իր ձեռքում ուներ մի մագաղաթ: Երկու կամ երեքի վկայությամբ ճշմարտությունը հաստատվում է: Բոլոր երեք հրեշտակներն էլ, թե՛ իրենց գալստյան, թե՛ իրենց գորացման ժամանակ, իրենց ձեռքում ունեն պատգամ:

Հովհաննեսն ու Եզեկիելը ներկայացնում են նրանց, ովքեր կերան պատգամը, երբ առաջին հրեշտակի լուրը «գորացվեց», ինչը պատմական այլ նշակետ է, քան այն ժամանակը, երբ առաջին հրեշտակի լուրը «հասավ» 1798 թվականին:

Ուղերձի «գալուստի» և նրա «գորացման» միջև եղած տարբերությունը չափազանց կարևոր տարբերակում է, որը պետք է նկատի առնել: Քանի որ քննում ենք հետևյալ հատվածը, ուշադրություն դարձրեք, որ առաջին հրեշտակի նպատակը նույնական է Հայտնություն տասնութում այն հրեշտակի նպատակին, որը լուսավորում է երկիրը իր փառքով: Նաև նկատի ունեցեք, որ յուրաքանչյուր ուղերձ բաժանում է առաջացնում՝ կազմելով երկրպագուների երկու դաս:

«Ինձ ցույց տրվեց այն հետաքրքրությունը, որ ամբողջ երկինքն ուներ երկրի վրա կատարվող գործի հանդեպ: Հիսուսը հանձնարարեց մի գորավոր հրեշտակի [առաջին հրեշտակին] իջնել և զգուշացնել երկրի բնակիչներին, որ պատրաստվեն Նրա երկրորդ գալստյանը: Երբ հրեշտակը երկնքում թողեց Հիսուսի ներկայությունը, մի չափազանց պայծառ ու փառավոր լույս գնում էր նրա առջևից: Ինձ ասվեց, որ նրա առաքելությունն էր իր փառքով լուսավորել երկիրը և զգուշացնել մարդուն Աստծո գալիք բարկության մասին: Բազմություններ ընդունեցին այդ լույսը: Նրանցից ոմանք թվում էին շատ լուրջ, մինչդեռ ուրիշները ուրախ էին և հափշտակված: Բոլոր նրանք, որ ընդունեցին լույսը, իրենց դեմքերը դարձրին դեպի երկինք և փառավորեցին Աստծուն: Թեև այն սփռված էր բոլորի վրա,

ումանք պարզապես ենթարկվեցին նրա ազդեցությանը, բայց սրտանց չընդունեցին այն: Շատերը լցվեցին մեծ բարկությամբ: Ծառայողներն ու ժողովուրդը միացան անարժանների հետ և համառորեն դիմադրեցին այն լույսին, որ սփռվել էր զորավոր հրեշտակի կողմից: Բայց բոլոր նրանք, որ ընդունեցին այն, հեռացան աշխարհից և սերտորեն միավորվեցին միմյանց հետ:»

«Սատանան և նրա հրեշտակները ջանադրաբար զբաղված էին՝ որքան հնարավոր է շատերի միտքը լույսից շեղելու համար: Այն խումբը, որ մերժեց այն, թողնվեց խավարի մեջ: Ես տեսա Աստծո հրեշտակին, որ ամենախոր հետաքրքրությամբ հսկում էր Իր անունը կրող ժողովրդին, որպեսզի արձանագրի այն բնավորությունը, որ նրանք դրսևորում էին, երբ նրանց ներկայացվում էր երկնային ծագում ունեցող պատգամը: Եվ քանի որ շատերը, որ խոստովանում էին Հիսուսի հանդեպ սեր, երկնային պատգամից երես էին թեքում արհամարհանքով, ծաղրանքով և ատելությամբ, մի հրեշտակ՝ ձեռքին մագաղաթ, կատարում էր այդ ամոթալի գրառումը: Ամբողջ երկինքը լցված էր վրդովմունքով, որ Հիսուսն այսպես անարգվում էր Իր անունը կրող հետևորդների կողմից:»

«Ես տեսա վստահացյալների հիասթափությունը, երբ նրանք իրենց Տիրոջը չտեսան սպասված ժամանակին: Աստծու նպատակը եղել էր ապագան ծածկել և Իր ժողովրդին վճռական ընտրության կետի հասցնել: Առանց Քրիստոսի գալստյան որոշակի ժամանակի վերաբերյալ քարոզչության՝ Աստծու կողմից նախատեսված գործը չէր կատարվի: Սատանան շատերին առաջնորդում էր նայելու դատաստանի և փորձության ժամանակի ավարտի հետ կապված մեծ իրադարձություններին՝ հեռու ապագայում: Անհրաժեշտ էր, որ ժողովուրդը բերվեր ներկա պահին պատրաստություն ջանադրաբար որոնելու:»

«Ժամանակն անցնելիս նրանք, ովքեր ամբողջապես չէին ընդունել հրեշտակի լույսը, միացան նրանց, ովքեր արհամարհել էին պատգամը, և ծաղրով դարձան հիասթափվածների դեմ: Հրեշտակները նշմարեցին Քրիստոսի դավանյալ հետևորդների վիճակը: Որոշակի ժամանակի անցնելը փորձել և ապացուցել էր նրանց, և չափազանց շատերը կշռվեցին կշեռքի մեջ ու գտնվեցին պակասավոր: Նրանք բարձրաձայն հայտարարում էին, թե քրիստոնյաներ են, սակայն գրեթե ամեն մի առումով ձախողվում էին հետևել Քրիստոսին: Սատանան ցնծում էր Հիսուսի դավանյալ հետևորդների վիճակի վրա:»

«Նա նրանց իր որոգայթի մեջ էր առել: Նա մեծամասնությանը մղել էր ուղիղ ճանապարհը թողնելու, և նրանք փորձում էին այլ ճանապարհով ելնել դեպի երկինք: Հրեշտակները տեսնում էին, որ մաքուրն ու սուրբը խառնվել էին Սիոնում գտնվող մեղավորների և աշխարհասեր կեղծավորների հետ: Նրանք հսկել էին Հիսուսի ճշմարիտ աշակերտների վրա, բայց ապականվածները ներգործում էին սրբերի վրա: Նրանք, որոնց սրտերը բորբոքված էին Հիսուսին տեսնելու տենչագին փափագով, իրենց հավատացյալ եղբայրների կողմից արգելվում էին խոսել Նրա գալստյան մասին: Հրեշտակները դիտում էին այդ տեսարանը և կարեկցում էին մնացորդին, որ սիրում էր իր Տիրոջ երևալը:»

«Ուրիշ մի հզոր հրեշտակ [երկրորդ հրեշտակը] հրաման ստացավ իջնելու երկիր: Հիսուսն իր ձեռքում դրեց մի գրվածք, և երբ նա եկավ երկիր, աղաղակեց. «Բաբելոնն ընկավ, ընկավ»: Այնուհետև ես տեսա, որ հիասթափվածները դարձյալ բարձրացրին իրենց աչքերը դեպի երկինք՝ հավատով և հույսով նայելով իրենց Տիրոջ հայտնվելուն: Բայց շատերը, թվում էր, մնում էին մի բթամիտ վիճակի մեջ, ասես քնած լինեին. սակայն ես կարող էի տեսնել նրանց դեմքերի վրա խոր վշտի հետքը: Հիասթափվածները Սուրբ Գրքերից տեսան, որ իրենք ուշացման ժամանակում էին, և որ պետք է համբերությամբ սպասեին տեսիլքի կատարմանը: Այն նույն ապացույցը, որը նրանց առաջնորդել էր 1843 թվականին սպասելու իրենց Տիրոջը, նրանց մղեց Նրան սպասելու 1844 թվականին: Սակայն ես տեսա, որ մեծամասնությունը չէր տիրապետում այն գործությանը, որը բնորոշել էր նրանց հավատը 1843 թվականին: Նրանց հիասթափությունը թուլացրել էր նրանց հավատը»:

«Երբ Աստծո ժողովուրդը միաբանվեց երկրորդ հրեշտակի աղաղակում, երկնային զորքերը խորագույն հետաքրքրությամբ նշմարում էին պատգամի ազդեցությունը: Նրանք տեսան, թե շատերը, որոնք կրում էին քրիստոնյայի անունը, արհամարհանքով ու ծաղրով դիմեցին նրանց դեմ, ովքեր հիասթափվել էին: Երբ ծաղրող շուրթերից հնչեցին խոսքերը՝ «Դուք դեռ չե՞ք բարձրացել», մի հրեշտակ գրի առավ դրանք: Հրեշտակն ասաց. «Նրանք Աստծուն են ծաղրում»: Ինձ ուղղեցին դեպի հին ժամանակներում գործված նման մի մեղք: Եղիան վերափոխված էր երկինք, և նրա պատմուճանը ընկել էր Եղիսեի վրա: Ապա անօրեն պատանիներ, որոնք իրենց ծնողներից սովորել էին արհամարհել Աստծո մարդուն, հետևեցին Եղիսեին և ծաղրանքով աղաղակեցին. «Ելիր, ո՛վ ճաղատ, ելիր, ո՛վ ճաղատ»: Այսպես վիրավորելով Նրա ծառային՝ նրանք վիրավորեցին Աստծուն և իրենց պատիժը կրեցին հենց այնտեղ և նույն պահին: Նույն կերպ, նրանք, ովքեր ծաղրել ու հեզվել են սրբերի վեր բարձրանալու գաղափարը, պիտի այցելվեն Աստծո բարկությամբ և պիտի զգան, որ իրենց Արարչի հետ անլրջորեն վարվելն աննշան բան չէ»:

«Հիսուսը այլ հրեշտակների հանձնարարեց արագ սլանալ՝ վերակենդանացնելու և գորացնելու Իր ժողովրդի թուլացած հավատը և պատրաստելու նրանց հասկանալու երկրորդ հրեշտակի պատգամը և այն կարևոր գործողությունը, որ շուտով պիտի կատարվեր երկնքում: Ես տեսա, որ այս հրեշտակները Հիսուսից մեծ գործություն և լույս ստացան և արագ սլացան դեպի երկիր՝ իրենց հանձնարարությունը կատարելու՝ երկրորդ հրեշտակին օգնելու նրա գործում: Մեծ լույս ծագեց Աստծո ժողովրդի վրա, երբ հրեշտակները աղաղակում էին. «Ահա Փեսան գալիս է. ելե՛ք Նրան ընդառաջ»: Այնուհետև ես տեսա, որ այս հիասթափվածները վեր կացան և, ներդաշնակ լինելով երկրորդ հրեշտակի հետ, հռչակեցին. «Ահա Փեսան գալիս է. ելե՛ք Նրան ընդառաջ»: Հրեշտակներից եկող լույսը ամենուր թափանցեց խավարը: Սատանան և նրա հրեշտակները փորձում էին խոչընդոտել, որ այս լույսը տարածվի և ունենա իր նախատեսված ազդեցությունը: Նրանք վիճում էին երկնքից եկած հրեշտակների հետ՝ ասելով նրանց, թե Աստված խաբել էր ժողովրդին, և որ իրենց ամբողջ լույսով ու գործությամբ էլ չէին կարող աշխարհին հավատացնել, թե Քրիստոսը գալիս է: Բայց, թեև Սատանան ջանում էր փակել ճանապարհը և ժողովրդի միտքը հեռացնել լույսից,

Աստծո հրեշտակները շարունակեցին իրենց գործը....»

«Երբ Հիսուսի ծառայությունն ավարտվեց Սուրբ տեղում, և Նա մտավ Սրբությունների Սուրբը ու կանգնեց Աստծո օրենքը պարունակող տապանակի առաջ, Նա աշխարհ ուղարկեց մեկ այլ հզոր հրեշտակի՝ երրորդ պատգամով: Հրեշտակի ձեռքում դրվեց մի մագաղաթ, և երբ նա գործությամբ ու վեհությամբ իջավ երկիր, հռչակեց ասեղ նախագգուշացում՝ մարդուն երբևէ փոխանցված ամենասուկալի սպառնալիքով: Այս պատգամը նախատեսված էր Աստծո զավակներին զգաստացնելու համար՝ ցույց տալով նրանց փորձության և նեղության այն ժամը, որ նրանց առջև էր: Հրեշտակն ասաց. «Նրանք մերձավոր պայքարի մեջ պիտի մտցվեն գազանի և նրա պատկերի դեմ: Նրանց միակ հույսը հավիտենական կյանքի համար հաստատուն մնալն է: Թեև նրանց կյանքը վտանգված է, նրանք պետք է ամուր բռնեն ճշմարտությունը»: Երրորդ հրեշտակն այսպես է ավարտում իր պատգամը. «Ահա այստեղ է սրբերի համբերությունը. ասեղ նրանք, որ պահում են Աստծո պատվիրանները և Հիսուսի հավատը»: Երբ նա կրկնում էր այս խոսքերը, մատնանշում էր երկնային սրբարանը: Բոլոր նրանց մտքերը, ովքեր ընդունում են այս պատգամը, ուղղվում են դեպի Սրբությունների Սուրբը, որտեղ Հիսուս կանգնած է տապանակի առաջ՝ կատարելով Իր վերջին բարեխոսությունը բոլոր նրանց համար, որոնց հանդեպ ողորմությունը դեռևս հապաղում է, և նրանց համար, ովքեր անգիտությամբ խախտել են Աստծո օրենքը: Այս քավությունը կատարվում է ինչպես արդար մահացածների, այնպես էլ արդար կենդանի եղողների համար: Այն ընդգրկում է բոլոր նրանց, ովքեր մահացել են՝ վստահելով Քրիստոսին, սակայն, չստանալով Աստծո պատվիրանների վերաբերյալ լույսը, անգիտությամբ մեղանչել էին՝ խախտելով դրանց պատվերները»: Վաղ գրվածքներ, 245–254:

Միևնույն գրքում մի քանի էջ անց, անդրադառնալով հենց նոր հիշատակված նույն հասկացություններին, Քույր Ուայթը ցույց է տալիս, որ Միլլերական պատմության մեջ երեք պատգամների մերժումը նախապատկերված էր Քրիստոսի պատմության մեջ: Այնտեղ նա ներկայացնում է երկու վկայություն, որոնք բացահայտում են առաջադիմական փորձության մի գործընթաց, որը պահանջում է հաղթանակ յուրաքանչյուր փորձության ժամանակ, որպեսզի հնարավոր լինի անցնել հաջորդ փորձությանը:

«Ես տեսա մի խումբ, որ կանգնած էր լավ պահպանված ու հաստատ՝ ոչ մի կերպ երես չտալով նրանց, ովքեր կուգեին խախտել մարմնի հաստատված հավատը: Աստված նրանց նայեց հավանությամբ: Ինձ ցույց տրվեցին երեք քայլեր՝ առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների պատգամները: Ինձ ուղեկցող հրեշտակն ասաց. «Վա՛յ նրան, ով այս պատգամներից թեկուզ մի քար կշարժի կամ մի քորոց կխաղացնի: Այս պատգամների ճշմարիտ ըմբռնումը կենսական կարևորություն ունի: Հոգիների ճակատագիրը կախված է նրանից, թե ինչպես են դրանք ընդունվում»: Ես դարձյալ իջեցվեցի այս պատգամների միջով և տեսա, թե որքան թանկ գնով էր Աստծո ժողովուրդը ձեռք բերել իր փորձառությունը: Այն ձեռք էր բերվել մեծ տառապանքի և սաստիկ պայքարի միջով: Աստված նրանց առաջնորդել էր քայլ առ քայլ, մինչև որ նրանց կանգնեցրել էր ամուր, անշարժելի հարթակի վրա: Ես տեսա մարդկանց, որոնք մոտեցան հարթակին և քննեցին հիմքը: Ոմանք

ուրախությամբ անմիջապես բարձրացան դրա վրա: Մյուսները սկսեցին թերություն գտնել հիմքի մեջ: Նրանք ցանկանում էին, որ բարելավումներ արվեն, և այդժամ հարթակն ավելի կատարյալ կլիներ, իսկ ժողովուրդը՝ շատ ավելի երջանիկ: Ոմանք իջան հարթակից՝ այն քննելու համար, և հայտարարեցին, թե այն սխալ է դրված: Բայց ես տեսա, որ գրեթե բոլորը հաստատ կանգնած էին հարթակի վրա և հորդորում էին նրանց, ովքեր իջել էին, դադարեցնել իրենց գանգատները, որովհետև Աստված Վարպետ Շինարարն էր, և նրանք պատերազմում էին Նրա դեմ: Նրանք պատմում էին Աստծո այն հրաշալի գործի մասին, որ իրենց հասցրել էր դեպի հաստատ հարթակը, և միաբանությամբ իրենց աչքերը բարձրացրին դեպի երկինք ու բարձրաձայն փառավորեցին Աստծուն: Սա ազդեց նրանցից ոմանց վրա, ովքեր գանգատվել էին և թողել հարթակը, և նրանք, խոնարհ հայացքով, կրկին բարձրացան դրա վրա»:

«Իմ ուշադրությունը կրկին ուղղվեց դեպի Քրիստոսի առաջին գալստյան հռչակումը: Հովհաննեսը ուղարկվել էր Եղիայի հոգով և գործությամբ [նախանշելով առաջին հրեշտակի պատգամը], որպեսզի պատրաստի Հիսուսի ճանապարհը: Նրանք, ովքեր մերժեցին Հովհաննեսի վկայությունը, օգուտ չստացան Հիսուսի ուսմունքներից [նախանշելով երկրորդ հրեշտակի պատգամը]: Նրանց հակառակությունը այն պատգամին, որ նախասաց էր Նրա գալուստը, նրանց դրեց այնպիսի դրության մեջ, որ նրանք չէին կարող հեշտությամբ ընդունել ամենահզոր ապացույցը, թե Նա Մեսիան էր: Սատանան մղեց Հովհաննեսի պատգամը մերժողներին՝ ավելի առաջ գնալու, մերժելու և խաչելու Քրիստոսին [նախանշելով երրորդ հրեշտակի պատգամը]: Այդ անելով՝ նրանք իրենց դրեցին այնպիսի վիճակի մեջ, որ չէին կարող ընդունել Պենտեկոստեի օրը եղած օրհնությունը [նախանշելով Հայտնության տասնութերորդ գլխի հրեշտակին], որը նրանց պիտի սովորեցներ դեպի երկնային սրբարան տանող ճանապարհը: Տաճարի վարագույրի պատովելը ցույց տվեց, որ հրեական զոհերն ու կարգադրությունները այլևս չէին ընդունվելու: Մեծ Զոհը մատուցվել էր և ընդունվել էր, և Սուրբ Հոգին, որ իջավ Պենտեկոստեի օրը, աշակերտների մտքերը երկրային սրբարանից տարավ դեպի երկնայինը, ուր Հիսուսը մտել էր Իր իսկ արյունով, որպեսզի Իր աշակերտների վրա սփռի Իր քավության բարիքները: Բայց հրեաները մնացին լիակատար խավարի մեջ: Նրանք կորցրին ողջ այն լույսը, որ կարող էին ունենալ փրկության ծրագրի վերաբերյալ, և դեռևս վստահում էին իրենց անօգուտ զոհերին ու ընծաներին: Երկնային սրբարանը զբաղեցրել էր երկրայինի տեղը, սակայն նրանք այդ փոփոխության մասին ոչ մի գիտություն չունեին: Ուստի նրանք չէին կարող օգտվել սուրբ վայրում Քրիստոսի միջնորդությունից»:

«Շատերը սարսափով են նայում հրեաների ընթացքին՝ Քրիստոսին մերժելու և խաչելու մեջ. և երբ կարդում են Նրա խայտառակ չարչարանքների պատմությունը, կարծում են, թե սիրում են Նրան, և չէին ուրանա Նրան, ինչպես արեց Պետրոսը, կամ չէին խաչի Նրան, ինչպես արեցին հրեաները: Բայց Աստված, որ կարդում է բոլորի սրտերը, փորձության է ենթարկել այն սերը դեպի Հիսուսը, որ նրանք խոստովանում էին զգալ: Ամբողջ երկինքն ամենախոր հետաքրքրությամբ դիտում էր առաջին հրեշտակի պատգամի ընդունելությունը: Բայց շատերը, որ խոստովանում էին սիրել Հիսուսին և արցունքներ էին թափում, երբ կարդում էին

խաչի պատմությունը, ծաղրի ենթարկեցին Նրա գալստյան բարի լուրը: Փոխանակ պատգամը ուրախությամբ ընդունելու՝ հայտարարեցին, թե դա մոլորություն է: Նրանք ատեցին նրանց, ովքեր սիրում էին Նրա հայտնվելը, և դուրս հանեցին նրանց եկեղեցիներից: Նրանք, ովքեր մերժեցին առաջին պատգամը, չէին կարող օգուտ քաղել երկրորդից. ոչ էլ օգուտ քաղեցին կեսգիշերային աղաղակից, որ պետք է պատրաստեր նրանց՝ հավատքով Հիսուսի հետ մտնելու երկնային սրբարանի սրբությունների սուրբ տեղը: Եվ մերժելով առաջին երկու պատգամները՝ նրանք այնքան են խավարեցրել իրենց միտքը, որ չեն կարող տեսնել ոչ մի լույս երրորդ հրեշտակի պատգամի մեջ, որը ցույց է տալիս ճանապարհը դեպի սրբությունների սուրբ տեղը: Ես տեսա, որ ինչպես հրեաները խաչեցին Հիսուսին, այնպես էլ անվանական եկեղեցիները խաչեցին այս պատգամները, և հետևաբար նրանք ոչ մի գիտություն չունեն դեպի սրբությունների սուրբ տեղը տանող ճանապարհի մասին, և չեն կարող օգուտ քաղել այնտեղ Հիսուսի բարեխոսությունից: Ինչպես հրեաները, որոնք մատուցում էին իրենց անօգուտ զոհերը, նրանք էլ բարձրացնում են իրենց անօգուտ աղոթքները դեպի այն բաժանմունքը, որից Հիսուսը հեռացել է. և սատանան, հաճույք գտնելով խաբեության մեջ, ընդունում է կրոնական կերպարանք և այդ իրեն քրիստոնյա կոչող մարդկանց մտքերը դեպի իրեն է տանում՝ գործելով իր գործությամբ, իր նշաններով և ստության հրաշքներով, որպեսզի ամրացնի նրանց իր որոգայթում: Վաղ գրվածքներ, 258–261:

«Վաղ գրություններ» գրքի այս հատվածները բազմիցս ուսուցանվել են Future for America-ի ծառայության միջոցով: Բայց կան ճշմարտություններ, որոնք այս հատվածները պատկերում են, և որոնք մնացել են աննկատ:

Միլլերական շարժման պատմության հանգրվանները հաստատված են Աստվածաշնչի մի շարք բարենորոգչական շարժումների վրա: Առանց յուրաքանչյուր բարենորոգչական շարժման մեջ գտնվող այդ հանգրվանների վերաբերյալ որոշ չափով ծանոթության, բավական անհավանական է, որ որևէ մեկը հասկանա այն տարբերության նշանակությունը, թե երբ է մի պատգամը «հասնում» և երբ է այն «գորացվում»: Նավանական է նաև, որ նույնիսկ նրանք, ովքեր ծանոթ են զուգահեռ բարենորոգչական շարժումներին, բաց են թողել բարենորոգչական շարժումների տարբեր հանգրվանների որոշ շատ կարևոր հատկանիշներ:

«Յոթ որոտները», որոնք ներկայացնում են աղվենտիզմի սկզբում տեղի ունեցած իրադարձությունները և աղվենտիզմի ավարտին տեղի ունեցող իրադարձությունները, այն լույսն են, որ կնիքից բացվում է փորձաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ: Մեզ տեղեկացվում է, որ «յոթ որոտները» ներկայացնում են թե՛ «իրադարձությունների մի նկարագրություն, որոնք պետք է տեղի ունենային առաջին և երկրորդ հրեշտակների լուրերի ներքո», և թե՛ «ապագա իրադարձություններ, որոնք իրենց կարգով պիտի բացահայտվեն»: «Յոթ որոտները» կրում են Ալֆայի և Օմեգայի ստորագրությունը:

«Առաջին և երկրորդ հրեշտակների լուրերի» ներքո տեղի ունեցած «իրադարձությունների ուրվագծումը» նախապատկերում է այն իրադարձությունները, որոնք տեղի են ունենում երրորդ հրեշտակի լուրի ներքո: Երբ Հովհաննեսին հրամայվեց չգրել այն, ինչ ասացին յոթ որոտները, այդ հրամանը նախապատկերված էր

այն հրամանով, որ տրվել էր Դանիելին՝ կնքելու իր գիրքը, որովհետև մեզ տեղեկացվում է, որ այն բանից հետո, երբ «յոթ որոտները հնչեցրին իրենց ձայները, հրահանգը գալիս է Հովհաննեսին, ինչպես Դանիելին, փոքրիկ գրքի վերաբերյալ. “Կնքի՛ր այն բաները, որ յոթ որոտներն ասացին”»:

Եզեկիելը և Հովհաննեսը երկուսն էլ պատկերում են Աստծո ժողովրդի կողմից պատգամը ուտելը՝ 1840 թվականին առաջին հրեշտակի զորացման ժամանակ, իսկ Երեմիա մարգարեն պատկերում է այն հիասթափությունը, որ տեղի ունեցավ Աստծո ժողովրդի մեջ, երբ առաջին հրեշտակի պատգամը թվաց, թե ձախողվեց:

Քո խոսքերը գտնվեցին, և ես կերա դրանք, և քո խոսքը եղավ ինձ համար իմ սրտի ուրախությունն ու ցնծությունը, որովհետև ես քո անունով եմ կոչված, ո՛վ Տեր, զորությունների՝ Աստված: Ես չնստեցի ծաղրողների ժողովում և չուրախացա. մենակ նստեցի քո ձեռքի պատճառով, որովհետև դու ինձ լցրել ես զայրությամբ: Ինչո՞ւ է իմ ցավը մշտական, և իմ վերքը՝ անբուժելի, որը չի ուզում բժշկվել: Մի՞թե դու պիտի լինես ինձ համար բոլորովին խաբուսիկի պես և ցամաքող ջրերի պես: Ուստի այսպես է ասում Տերը. եթե դու դարձի գաս, ապա ես քեզ պիտի դարձյալ ընդունեմ, և դու պիտի կանգնես իմ առջև. և եթե պատվականը հանես անարգից, դու պիտի լինես իմ բերանի պես. նրանք թող քեզ դառնան, բայց դու մի՛ դարձիր նրանց: Եվ ես քեզ այս ժողովրդի համար պիտի դարձնեմ պղնձյա ամուր պարիսպ, և նրանք պիտի պատերազմեն քո դեմ, բայց քեզ վրա չեն հաղթի, որովհետև ես քեզ հետ եմ՝ քեզ փրկելու և քեզ ազատելու համար, ասում է Տերը: Եվ ես քեզ պիտի ազատեմ ամբարիշտների ձեռքից, և պիտի փրկագնեմ քեզ ահեղների ձեռքից: Երեմիա 15:16–21.

Երեմիան, ինչպես Հովհաննեսը և Եզեկիելը, գտել էր փոքր գրքի խոսքերը, և նա ևս կերել էր այդ լուրը, սակայն այդ լուրը դարձել էր ձախողված լուր (ջուր): Ասես թե Աստված սուտ էր ասել, ինչը, իհարկե, անհնար է, բայց «ստի» մեղադրանքն է այն բանալին, որով Երեմիային կարելի է տեղավորել Ամբակումում ներկայացված առաջին միլլերիական հիասթափության մեջ:

Ես կկանգնեմ իմ պահակակետի վրա և կկանգնեցնեմ ինձ աշտարակի վրա, և կհսկեմ, որպեսզի տեսնեմ, թե ինչ պիտի ասի ինձ, և թե ինչ պիտի պատասխանեմ, երբ հանդիմանվեմ: Եվ Տերը պատասխանեց ինձ ու ասաց. «Գրի՛ առ տեսիլքը և հստակ դարձրու այն տախտակների վրա, որպեսզի այն կարդացողը վազի: Որովհետև տեսիլքը դեռ նշանակված ժամանակի համար է, բայց վերջում պիտի խոսի և սուտ չպիտի լինի. թեև այն ուշանա, սպասի՛ր նրան, որովհետև նա անպատճառ պիտի գա, չի ուշանա»: Ամբակում 2:1–3:

Առաջին հրեշտակի պատգամի տեսիլքը գրված էր 1843 թվականի պիոներական գծապատկերի վրա, որը առաջնորդվում էր Աստծո «ձեռքով»:

«Ես տեսել եմ, որ 1843 թվականի աղյուսակը ուղղորդված էր Տիրոջ ձեռքով, և որ այն չպետք է փոփոխվի. որ թվերը այնպիսին էին, ինչպես Նա էր ցանկանում. որ Նրա ձեռքը որոշ թվերի մեջ եղած մի սխալ ծածկել էր և պահել թաքուն, այնպես որ ոչ ոք չէր կարող այն տեսնել, մինչև որ Նրա ձեռքը չվերցվեց»: Early Writings, 74.

1843 թվականի «նշանակված ժամանակը» ներկայացված էր աղյուսակի վրա, և այդ պատճառով էլ այն կոչվում է 1843 թվականի աղյուսակ: Այն հրատարակվեց 1842 թվականին՝ ի կատարումն Ամբակումի գրքում տրված պատվերի՝ «գրի՛ր տեսիլքը և այն պարզ արա աղյուսակների վրա»: Տեսիլքը պետք է պարզ դառնար «աղյուսակների վրա»՝ հոգնակիով, և այդպիսով ցույց էր տրվում, որ այն բանից հետո, երբ Տերը Իր ձեռքը հեռացրեց 1843 թվականի աղյուսակի սխալից, այն պիտի շտկվեր 1850 թվականի ռահվիրայական աղյուսակի վրա: Այդ սխալը պատճառ դարձավ առաջին հիասթափությանը, և Երեմիան ներկայացնում է նրանց, ովքեր կերել էին փոքրիկ գիրքը 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին և հիասթափվել էին, երբ 1843 թվականի նշանակված ժամանակը չկատարվեց:

Երբ Երեմիան 1840 թվականին կերավ փոքրիկ գիրքը, այն նրա սրտի «ուրախությունն ու ցնծությունն» էր, բայց երբ վրա հասավ հիասթափությունը, նա այլևս չէր «ցնծում», և «Տիրոջ ձեռքի պատճառով» նա «մենակ նստեց»: Աստծո ձեռքը ծածկել էր «թվերից ոմանց մեջ եղած մի սխալ», և այդպիսով Երեմիային բերել էր այն հնարավորության դիտարկմանը, թե Աստված ստել էր: Երեմիային տրված խոստումն այն էր, որ եթե նա «դառնա» իր վիատությունից, ապա Աստված Երեմիային կդարձնի Իր «բերանը»: Եթե Երեմիան իր հիասթափությունից դառնալով վերադառնար առ Աստված և ճանաչեր, որ գտնվում էր տասը կույսերի առակի հապաղման ժամանակում, Աստված նրան կօգտագործեր որպես այն խոսափողը, որը ճշգրտորեն պիտի մատնանշեր, թե տեսիլքը երբ պիտի հասներ և այլևս չհապաղեր:

Այստեղ այս փաստերը շարադրելու նպատակը այն է, որ հաստատվի՝ հրեշտակի բոլոր պատգամների պարագայում նրանց «գալուստներն» ու «գորացումները» ներկայացնում են կյանքի կամ մահվան պատգամ, որը ծնում է երկրպագուների երկու դաս: Երեք հրեշտակները առաջադիմական փորձության ընթացքի երեք քայլերն են: Մեր նպատակադրված կետի համար առավել կարևորն այն է, որ թեև յոթ որոտների ըմբռնումը ճանաչվեց «վերջի ժամանակի» գալուստից կարճ ժամանակ անց՝ 1989 թվականին, երբ Դանիելի վերջին վեց համարները բացվեցին՝ հայտարարելով դատաստանի ավարտը, nevertheless there is another unsealing of the seven thunders at the end of history of the third angel.

Ադվենտիզմի սկզբնավորման պատմությունը սկսվում է 1798 թվականին առաջին հրեշտակի բացվելով և ավարտվում է մի ճշմարտության բացվելով, որի վրա Տերը Իր ձեռքն էր դրել՝ հիասթափություն առաջ բերելու համար: Այնուհետև Նա հեռացրեց Իր ձեռքը (բացեց) և հայտնեց ուշացման ժամանակի պատգամը:

Ադվենտիզմի ավարտի պատմությունը սկսվում է երրորդ հրեշտակի պատգամի բացմամբ 1989 թվականին, և ավարտվում է այն ճշմարտության բացմամբ, որի վրա Տերը Իր ձեռքն էր պահել՝ հիասթափություն առաջացնելու համար: Այժմ Նա վերցնում է Իր ձեռքը, և այսպիսով բացում է առաջին հիասթափության ու հապաղման ժամանակի պատգամը: Նա բացում է 2020 թվականի հուլիսի 18-ի նպատակը:

Ուստի այսպես է ասում Տերը. «Եթե դառնաս, ապա քեզ դարձյալ պիտի կանգնեցնեմ, և դու պիտի կանգնես իմ առաջ. և եթե պատվականը բաժանես անարգից, իմ բերանի պես պիտի լինես. նրանք թող դառնան քեզ, բայց դու մի՛ դառնա նրանց: Եվ քեզ այս ժողովրդի համար պիտի դարձնեմ պղնձե ամուր պարիսպ, և նրանք պիտի պատերազմեն քո դեմ, բայց պիտի չհաղթեն քեզ, որովհետև ես քեզ հետ եմ՝ քեզ փրկելու և քեզ ազատելու համար»,— ասում է Տերը: «Եվ քեզ պիտի ազատեմ ամբարիշտների ձեռքից, և պիտի փրկագնեմ քեզ սաստիկների ձեռքից»: Երեմիա 15:19–21: